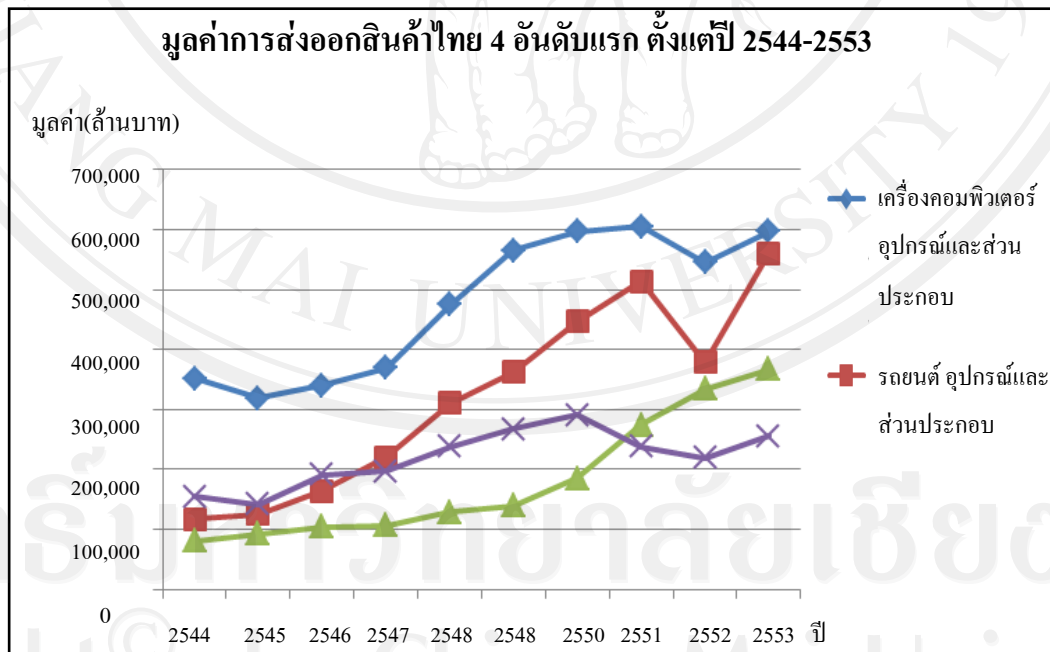

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

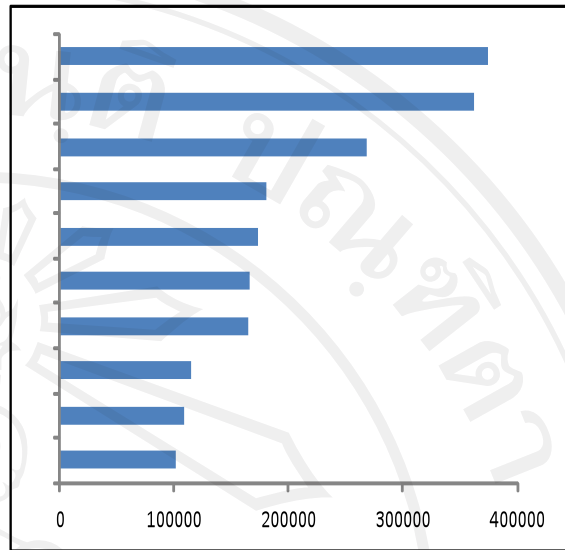
ในสภาพสังคมที่มีการพัฒนาและความต้องการเทคโนโลยีอย่างไม่สิ้นสุดของมนุษย์ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) นำมาซึ่งความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตประจำวัน การนำเอาเครื่องมือเครื่องใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมไปถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มาใช้จนกลายเป็นปัจจัยเสริมอีกปัจจัยหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนจำนวนมาก ได้ทำให้กระแสอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ไทยในปัจจุบันเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีการขยายตัวของอุตสาหกรรมภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้นดังจะเห็นได้จากฐานข้อมูลของศูนย์วิจัยกสิกรพบว่า ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาพบว่า มูลค่าการส่งออกของภาคอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ไทยโดยเฉลี่ยมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 16.0 ของมูลค่าการส่งออกสินค้าของประเทศไทยทั้งหมดโดยการเติบโตของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทยในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่ามีทิศทางการขยายตัวของมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ดังข้อมูลการส่งออกสินค้าของประเทศไทยจากกระทรวงพาณิชย์ ดังรูปที่ 1.1

รูปที่ 1.1 มูลค่าการส่งออกสินค้าไทย 4 อันดับแรก

ที่มา : ฐานข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์, 2554

รายการ		มูลค่า : ล้านบาท
1	เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	374,203.7
2	รถยนต์และอุปกรณ์ส่วนประกอบ	362,758.0
3	อัญมณีและเครื่องประดับ	268,340.2
4	เม็ดพลาสติก	181,303.7
5	แผงวงจรไฟฟ้า	173,621.4
6	เคมีภัณฑ์	165,801.1
7	ผลิตภัณฑ์ยาง	165,155.0
8	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล	115,366.6
9	เครื่องใช้ไฟฟ้าและส่วนประกอบอื่นๆ	109,116.3
10	เหล็ก เหล็กกล้าและเคมีภัณฑ์	101,857.3

รูปที่ 1.2 มูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมไทย ม.ค. - ธ.ค. ปี 2554

ที่มา :ฐานข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์, 2554

จากรูปที่ 1.2 พบว่า มูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของไทยในช่วงเดือนมกราคม ถึงเดือนสิงหาคมของปี 2554 มีมูลค่า 374,203.7 ล้านบาท ซึ่งสูงเป็นอันดับหนึ่งของการส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมของประเทศไทย โดยมีสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของสินค้าในกลุ่มคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ คิดเป็นร้อยละ 18.5 ของมูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมในประเทศไทยทั้งหมด จะเห็นได้ว่ามูลค่าเม็ดเงินจากการส่งออกจำนวนมากในภาคอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ มีความสำคัญต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจในประเทศไทย ซึ่งหากอุตสาหกรรมนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงย่อมส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งในด้านการจ้างงาน การลงทุน การพัฒนาเทคโนโลยี ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงในด้านนวัตกรรมต่างๆ เนื่องจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย จัดเป็นการผลิตเพื่อการส่งออกที่มีศักยภาพในการแข่งขันเป็นอันดับต้นๆในตลาดโลก โดยมีปัจจัยหลายประการที่เอื้อต่อกระบวนการดังกล่าวอาทิเช่น แรงงานในประเทศไทยมีความเชี่ยวชาญและมีความรู้ในวิชาชีพเมื่อเปรียบเทียบกับค่าจ้าง ในประเทศไทยมีอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่หลากหลาย และมีความพร้อมในอุตสาหกรรมที่ทำการสนับสนุน ซึ่งได้แก่ โรงฉีดพลาสติก โรงงานผลิต IC โรงชุบโลหะ รวมถึงทางภาครัฐซึ่งมีการสนับสนุนด้วยมาตรการส่งเสริมการลงทุนต่าง เช่น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษี อีกทั้งไทยเป็นสมาชิกในกลุ่มเศรษฐกิจต่าง ๆ ซึ่งให้สิทธิประโยชน์ในการซื้อขายสินค้าระหว่างกัน (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2554)

เมื่อพิจารณาถึงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย พบว่า อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์มีกระบวนการผลิตที่มีความเชื่อมโยง เกี่ยวเนื่องกับกลุ่มอุตสาหกรรมอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมไฟฟ้ารวมถึงอุตสาหกรรมการผลิตต่างๆ เพื่อประกอบชิ้นส่วนเป็น

ผลิตภัณฑ์ต่อไป ทั้งนี้อาจจำแนกประเภทผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ ได้เป็น 3 กลุ่มตามความเชื่อมโยงในการผลิต คือ อุตสาหกรรมขั้นต้น (Upstream) ซึ่งเป็นขั้นการผลิตวัตถุดิบ อุตสาหกรรมขั้นกลาง (Midstream) ได้แก่ การผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมขั้นปลาย (Downstream) คือ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้าสำเร็จรูป (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2553)

หากทำการแบ่งโครงสร้างผลิตภัณฑ์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์จะจำแนกออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 0 ขั้นผลิตสินค้าสำเร็จ ได้แก่ เครื่องพิมพ์ (Printers), Liquid Crystal Display (LCD), Light Emitting Diode (LED), Uninterrupted Power Supply (UPS), โทรศัพท์ (Phones), กล้องดิจิทัล (Digital-Camera), อุปกรณ์ประกอบสินค้า (Accessory), อุปกรณ์ในระบบสื่อสารด้วยแสง, คอมพิวเตอร์และเครื่องใช้ไฟฟ้าทั่วไปที่ใช้ภายในบ้าน

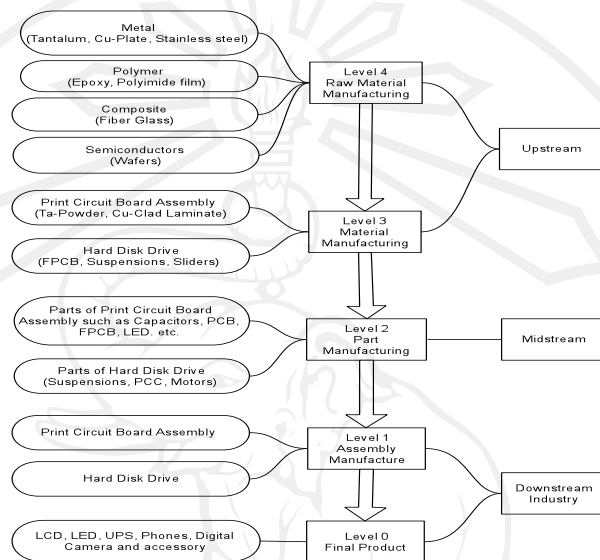
ระดับที่ 1 ขั้นผลิตอุปกรณ์ประกอบผลิตภัณฑ์สำเร็จ โดยจะมีอุปกรณ์หลักที่สำคัญอยู่ 2 ประเภทคือ แผ่นวงจรพิมพ์ที่ประกอบด้วยชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (Print Circuit Board Assembly; PCBA) และอุปกรณ์ Hard Disk Drive (HDD) โดยแผ่นวงจรพิมพ์ประกอบขึ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ นั้นเป็นหัวใจที่สำคัญในสินค้าอิเล็กทรอนิกส์สำเร็จในทุกประเภท ขณะที่อุปกรณ์ HDD มีความสำคัญมากสำหรับชุดคอมพิวเตอร์

ระดับที่ 2 ขั้นผลิตชิ้นส่วนประกอบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สามารถจำแนกได้เป็น 2 กลุ่มเช่นกัน คือ กลุ่มชิ้นส่วนสำหรับประกอบแผ่นวงจรพิมพ์ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (PCBA) ได้แก่ Capacitors, แผ่นวงจรพิมพ์ชนิดแข็ง (PCB), แผ่นวงจรพิมพ์ชนิดยืดหยุ่น (FPCB), Resistors, Line filters, Diode, LED (Light Emitting Diode), Switch, หม้อแปลง, Transistors, Z-Diode, Fuse, IC (Integrated Circuit), และ Inductors และกลุ่มชิ้นส่วนประกอบอุปกรณ์หัวเขียนของคอมพิวเตอร์ (Hard Disk Drive; HDD) ได้แก่ Suspensions, PCC (Print Circuit Cable), Casting Arm, และ Motors

ระดับที่ 3 ขั้นผลิตวัตถุดิบหลักตั้งต้น จากข้อมูลที่ได้พอจำแนกวัตถุดิบได้บางประเภท เช่น สำหรับแผ่นวงจรประกอบด้วยชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (Print Circuit Board Assembly; PCBA) ได้แก่ Ta-Powder สำหรับการผลิต Capacitors, Cu-Clad Laminate สำหรับ PCB เป็นต้น และสำหรับอุปกรณ์หัวเขียนของคอมพิวเตอร์ (Hard Disk Drive; HDD) จะมี FPCB, Suspension, และ Sliders เป็นวัตถุดิบหลักสำหรับ HGA ใน HDD เป็นต้น

ระดับที่ 4 ขั้นผลิตวัสดุพื้นฐาน หมายถึงวัตถุดิบตั้งต้นที่เป็นวัสดุพื้นฐาน ได้แก่ วัสดุจำพวกโลหะ (เช่น Tantalum, แผ่นทองแดง (Cu-Plate), Stainless steel) วัสดุประเภทโพลีเมอร์ (Epoxy, Polyimide film) วัสดุประเภท Composite (เช่น Fiber Glass) และวัสดุประเภทกึ่งตัวนำไฟฟ้า (เช่น Semiconductors ที่ใช้ทำแผ่น Wafers เป็นต้น) (ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553)

จากขั้นการผลิตทั้ง 5 ระดับในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เปรียบเทียบได้กับอุตสาหกรรมต้นน้ำ อุตสาหกรรมกลางน้ำ และอุตสาหกรรมปลายน้ำ โดย ระดับที่ 0 และระดับที่ 1 เทียบเท่ากับอุตสาหกรรมปลายน้ำ ระดับที่ 2 เทียบเท่ากับอุตสาหกรรมกลางน้ำและระดับที่ 3 และ 4 เทียบเท่ากับอุตสาหกรรมต้นน้ำ ดังรูปที่ 1.3

รูปที่ 1.3 โครงสร้างผลิตภัณฑ์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์
ที่มา : ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประเทศไทยจะเป็นประเทศที่มีศักยภาพด้านการส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เป็นอันดับต้นๆในตลาดโลก แต่เมื่อตลาดโลกยังคงต้องมีความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมนี้จำเป็นต้องปรับตัวเพื่อความอยู่รอด โดยมองหากลยุทธ์ และวิธีการต่างๆ เพื่อให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ด้วยต้นทุนที่ต่ำว่าคู่แข่ง

หากจะมองถึงสถานะการของตลาดในปัจจุบันที่มีการแข่งขันจากหลายด้าน ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในกลุ่มอาเซียนและประเทศในเอเชีย เช่น จีน อินเดีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีกลุ่มสินค้าหลากหลายและต้นทุนต่ำ ส่งผลให้ราคาสินค้าที่เข้ามาทำตลาดสามารถสร้างส่วนแบ่งในกลุ่มสินค้าและยังมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้นำในกลุ่มสินค้านั้นๆ เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นกลุ่มสมาชิกอาเซียนที่ประกอบไปด้วย 10 ประเทศสมาชิกรวมทั้งประเทศไทย จึงได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์หลักของกลุ่ม คือเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจร่วมกันและได้ดำเนินการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนหรืออาฟตา (ASEAN Free Trade Area: AFTA) ซึ่งจากการดำเนินงานถือว่าประสบความสำเร็จ กลุ่มสมาชิกอาเซียนยังต้องการเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างต่อเนื่องจากการจัดตั้งอาฟตา จึงได้มีการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน (ASEAN Summit) ครั้งที่ 8 ในเดือนพฤศจิกายน 2545 โดยได้เห็นชอบให้อาเซียนกำหนดทิศทางการดำเนินงานเพื่อมุ่ง

ไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Community: EEC) และให้อาเซียนปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานภายในของกลุ่มประเทศสมาชิกให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จุดมุ่งหมายหลักของการดำเนินงานสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) คือการนำอาเซียนไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Production Base) ซึ่งหมายถึงการทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีใน 5 สาขาประกอบด้วย สินค้า การบริการ การลงทุน แรงงานฝีมือและเงินทุนอันจะส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย เช่น การเข้ามาลงทุนจากต่างชาติ การเคลื่อนย้ายของแรงงานที่มีฝีมือ เป็นต้น

เนื่องจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อประเทศไทย เป็นอุตสาหกรรมที่เป็นเป้าหมายในการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน แต่ปัจจุบันอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์กลับประสบปัญหาในหลาย ๆ ด้าน ทั้งการขาดองค์ความรู้ที่ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์โดยตรง การขาดแผนปฏิบัติการที่ชัดเจนสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม การขาดหน่วยงานที่สามารถให้การสนับสนุนทางเทคนิคที่มีประสิทธิภาพ ทำให้การเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับปรับตัวรองรับการเปลี่ยนแปลงการเปิดการค้าเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC ซึ่งมีประเทศคู่แข่งอย่างมาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม รวมอยู่ด้วยทำได้ยากยิ่งขึ้น โดยหากการเปิดเขตการค้าเสรี AEC สามารถบรรลุข้อตกลงได้อย่างสมบูรณ์ จะทำให้การเคลื่อนย้ายสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ต่างๆ ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์จากประเทศต่างๆ ในกลุ่ม AEC เป็นไปได้อย่างราบรื่น ปราศจากข้อกีดกันทางการค้า และหากประเทศไทยไม่สามารถบริหารจัดการต้นทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ภายในประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ยุทธศาสตร์โดยอาศัยการประสานความร่วมมือจัดว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่ง สำหรับการอยู่รอดของผู้ประกอบการ อีกทั้ง ยุทธศาสตร์การประสานความร่วมมือนี้ยังเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยปัจจัยสำคัญในการก่อให้เกิดความสำเร็จของการประสานความร่วมมือมีจุดเริ่มต้นจากการศึกษาความเสี่ยง (Risk) ซึ่งการเริ่มจากการศึกษาความเสี่ยงนี้จะทำให้สามารถพัฒนาความเชื่อมั่นได้อย่างรวดเร็วขึ้น และนำไปสู่การสนับสนุนการสร้างเชื่อถือ ซึ่งต้องมีการสื่อสารระหว่างธุรกิจ การสื่อสารเหล่านี้ต้องมีความเป็นส่วนตัว, ความสนิทสนม, มีความถี่และความสมบูรณ์ และเป็นที่น่าสนใจว่าธรรมชาติของความสัมพันธ์ที่ก่อตั้งระหว่างผู้ร่วมธุรกิจจะหลากหลาย เริ่มจากความสัมพันธ์แบบช่วงแขน ที่มีราคาเป็นฐาน (Arms-Length Price-Based Relationship) (มีความเชื่อถือกันระดับต่ำ) ไปสู่การร่วมมือกันในระดับความสัมพันธ์แบบร่วมกันพัฒนา (มีความเชื่อมั่นในระดับสูง)

ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ ต้องมีการทำงานร่วมกัน กล่าวคือ การดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง จำเป็นที่จะต้องหันมาจับมือกับธุรกิจรอบตัว ทั้งในแนวดิ่งและแนวราบ (Vertical and Horizontal) ความร่วมมือระหว่างธุรกิจแนวดิ่งจะรวมถึงธุรกิจที่ก่อให้เกิดผลผลิตจริงในสายการผลิตของตน ตั้งแต่ผู้จัดหาวัตถุดิบ, ผู้จัดส่ง, ผู้ผลิต, ผู้กระจายสินค้าและลูกค้า ส่วนความร่วมมือในแนวราบนั้นจะรวมถึงธุรกิจที่มีลักษณะส่งเสริม สนับสนุนหรือเป็นคู่ค้าที่มีประโยชน์ก่อให้เกิดการเพิ่มผลผลิต หรือยกระดับความสามารถของตนได้ ซึ่งอาจจะเป็นธุรกิจที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน แนวความคิดการหันมาจับมือกับธุรกิจรอบตัวนี้เป็นแนวคิดที่เรียกว่า “โซ่อุปทาน” (Supply Chain) ซึ่งในกลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์นั้นเกี่ยวข้องกับธุรกิจและอุตสาหกรรมต่างๆ จำนวนมาก เป็นกระบวนการที่มีกิจกรรมต่อเนื่องเพราะฉะนั้นจึงต้องจัดการให้ข้อมูล สินค้า และการดำเนินงานอย่างไหลลื่น ใช้เวลาน้อยที่สุด ซึ่งการปรับปรุงประสิทธิภาพนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณาอย่างต่อเนื่องทั้งระบบ หรือทั้งเครือข่าย เป็นการอาศัยพลังจากเครือข่ายของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกันให้มากที่สุด เป็นการก่อให้เกิดประโยชน์จากขนาด (Economy of scale) กล่าวคือ เครือข่ายยิ่งใหญ่เท่าไรยิ่งลดต้นทุนได้มากตามไปด้วย ดังนั้นการสร้างพลังแห่งเครือข่ายจัดว่าเป็นพลังสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์

การแข่งขันทางการค้าที่รุนแรงภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ย่อมส่งผลให้เกิดผลกระทบต่ออุตสาหกรรมต่าง ๆ ภายในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญเป็นอันดับต้น ๆ ของประเทศไทยดังที่ได้กล่าวมาแล้ว จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยจะมีแนวทางการปรับตัวหรือการใช้กลยุทธ์การบริหารจัดการโซ่อุปทานอย่างไร เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของธุรกิจและการแข่งขันที่จะเกิดขึ้น โดยผลการศึกษจะสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แก้ไข พัฒนา และเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับรัฐบาลและภาคเอกชนในการกำหนดมาตรการ และนโยบายของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ไทยในด้านการบริหารจัดการโซ่อุปทาน ให้สามารถแข่งขันภายหลังการเปิดเสรีทางการค้าภายใต้กรอบประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ต่อไป

อย่างไรก็ตามเมื่อข้อตกลง AEC ถูกนำมาเข้ามามีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ หากพิจารณาเกี่ยวกับการลดต้นทุนรวมของอุตสาหกรรม จะเห็นว่าอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานฝีมือคนเป็นหลัก ดังนั้น ต้นทุนส่วนใหญ่จึงมาจากแรงงานฝีมือ ซึ่งหากมีการนำข้อตกลง AEC เข้ามาการเคลื่อนย้ายแรงงานเป็นไปอย่างเสรี การย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีต้นทุนฝีมือแรงงานต่ำกว่า ย่อมทำให้ต้นทุนการผลิตรวมของอุตสาหกรรมมีแนวโน้มลดต่ำลงด้วย แต่เนื่องจากแรงงานฝีมือของไทยที่มีคุณภาพ อุตสาหกรรมนี้จึงยังมีความจำเป็นต้องใช้แรงงานของประเทศไทยอยู่ และในการย้ายฐานการผลิตนั้น ไม่ได้พิจารณาที่ปัจจัยแรงงานเพียงปัจจัยเดียว แต่จำเป็นต้องพิจารณาปัจจัยในด้านอื่น อาทิเช่น ลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ระบบการคมนาคมของส่ง และโครงสร้างพื้นฐานของประเทศนั้นๆ ดังนั้นการจะพิจารณาย้ายฐานการผลิต

ย่อมต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบ และเป็นมูลเหตุจูงใจให้อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์มีความจำเป็นต้องย้ายฐานการผลิต

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่จะศึกษาถึงการบริหารจัดการโซ่อุปทานของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เตรียมตัวรองรับการเปิดเขตการค้าเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ตลอดจนการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทยภายใต้บริบทของ AEC ผู้วิจัยคาดหวังว่า ผลการศึกษาวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ จะสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อประกอบการตัดสินใจ และการวางแผนเบื้องต้นและการกำหนดกลยุทธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการบริหารจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งการประเมินและวิเคราะห์ถึงความสำคัญและความจำเป็นที่อาจส่งผลกระทบต่อการย้ายฐานการผลิตสำหรับผู้ประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาการบริหารจัดการโซ่อุปทาน (Supply Chain Management) ของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย
- 1.2.2 เพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการย้ายฐานการผลิตของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย ภายใต้บริบทของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
- 1.2.3 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับตัวของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยภายใต้บริบทของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

- 1.3.1 ศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ที่มีโรงงานตั้งอยู่ในประเทศไทย
- 1.3.2 กลุ่มตัวอย่างของโรงงานในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการตอบแบบสอบถาม จะใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 ของจำนวนประชากรทั้งหมด
- 1.3.3 การเก็บข้อมูลโดยการตอบแบบสอบถาม จะใช้การสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ โดยจะเลือกสัมภาษณ์เฉพาะผู้ที่มีตำแหน่งที่มีความสามารถในการตัดสินใจขึ้นไป

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.4.1 ทราบถึงการบริหารจัดการโซ่อุปทาน (Supply Chain Management) ของผู้ประกอบการอิเล็กทรอนิกส์ของไทย ความพร้อมและการใช้กลยุทธ์การบริหารจัดการ

โซ่อุปทานในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อรองรับการเปิดเขตการค้าเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

- 1.4.2 ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการย้ายฐานการผลิตของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ภายใต้บริบท ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
- 1.4.3 ทราบถึงผลกระทบของการเปิดเขตการค้าเสรีภายใต้กรอบประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่มีต่ออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย
- 1.4.4 สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ ใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อการวางแผนทางธุรกิจเบื้องต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์การบริหารจัดการโซ่อุปทาน (Supply Chain Management Strategy) เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันรองรับการเปิดเขตการค้าเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ต่อไป

1.5 เนื้อหาของวิทยานิพนธ์

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ประกอบด้วยเนื้อหาทั้งหมด 6 บท โดยในแต่ละบทประกอบด้วยสาระสำคัญดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ โดยบทนำจะกล่าวถึงความสำคัญและที่มาของปัญหาในงานวิจัย วัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยฉบับนี้

บทที่ 2 หลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในส่วนของบทที่สอง จะประกอบไปด้วยทฤษฎี และหลักการนำมาประยุกต์ใช้ในงานวิจัย รวมไปถึงงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง ทั้งในเรื่องของปัจจัยในการปรับรูปแบบโซ่อุปทาน เทคนิคการวิเคราะห์ในเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) การหาน้ำหนักโดยเทคนิคการวิเคราะห์เชิงลำดับชั้นแบบฟัซซี่ (Fuzzy Analytical Hierarchy Process) และเทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis)

บทที่ 3 ขั้นตอนการดำเนินงาน โดยในส่วนของขั้นตอนการดำเนินงานจะอธิบายถึงวิธีการดำเนินงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลในขั้นตอนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนการศึกษาแนวคิดและเทคนิคสำหรับการทำงานวิจัย ขั้นตอนการศึกษาปัจจัยและออกแบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นทำการวิเคราะห์ผลที่ได้ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อให้ได้ผลที่ต้องการ

บทที่ 4 ผลการดำเนินงาน โดยในส่วนของผลการดำเนินงานจะเป็นผลที่ได้จากขั้นตอนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผลเบื้องต้นจากการเก็บข้อมูล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเบื้องต้น ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผลการคัดเลือกปัจจัย ผลการหาน้ำหนักของแต่ละปัจจัย และผลการออกแบบตัวพยากรณ์

บทที่ 5 สรุปผลการดำเนินงาน เป็นการสรุปผลการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ อภิปรายผลและข้อเสนอแนะในการดำเนินงานวิจัยต่อไปในอนาคต